

Μικρὸν ἄρρεν παιδίον, ἄρρεν βρέφος: Ἡ δέϊνα ἔκαμε ἕνα ἀρσενικουδάκι.

ἀρσενικούλλας ὁ, ἀμάρτ. *σερνικούλλας* Πελοπν. (Μάν.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀρσενικούλλι διὰ τῆς καταλ. -ας.

Κόρη με τρόπους ζωηροὺς εἰς ἄρρενας ἀρμόζοντας: Ἡ δέϊνα εἶναι σωστὸς *σερνικούλλας*. Ἐτὸ *σερνικούλα*, νὰ μὴ μαζώβεται ἀπὸ τὰ παιχνίδια! Συνών. ἀγώρι 4, ἀγώρινα 1, ἀγωροκόριτσο 1, ἀγωροῦ, ἀγώρω 1.

ἀρσενικούλλι τό, ἀμάρτ. *σερνικούλλι* Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός καὶ τῆς καταλ. -ούλλι.

Παιδίον ἄρρεν: Βρίσκουνε ἕνα ἀντρώγενο ποῦ... εἶχανε ἕνα *σερνικούλλι* ἀναθρεφτό (ἐκ παραμυθ.).

ἀρσενικοχόρταρο τό, ἀμάρτ. *σερνικοχόρταρο* Ἰόνιοι Νῆσ. Πελοπν. (Τρίκκ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός καὶ τοῦ οὐσ. χόρταρι.

Τὸ φυτὸν ἀρσενικοβοτάνι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐπάνω σὲ ξεκορφο βουνὸ | μάννα καὶ δυχατέρα δυὸ μαζεύουν τὸν ἀμάραντο | καὶ τὸ *σερνικοχόρταρο*

Τρίκκ. Συνών. ἀρσενικόχορτο. [**]

ἀρσενικόχορτο τό, Ζάκ. *σερνικόχορτο* Πελοπν. (Μάν.) Ἰόνιοι Νῆσ. (Λευκ. κ.ά.) *σιρνικόχορτου* Β.Εὔβ. *σιρν'κουχόρτ'* Στερελλ. (Λοκρ.) *σιρκουχόρτ'* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός καὶ τοῦ οὐσ. χόρτο.

Ἀρσενικοχόρταρο, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Νὰ φάς *σιρκουχόρτ'* γιὰ νὰ κάμ'ς *σιρκὰ* Αἰτωλ. [**]

ἀρσενικοχωρίζω ἀμάρτ. *σιρκουχωρίζω* Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός καὶ τοῦ ρ. χωρίζω.

Χωρίζω τὰ πρόβατα ποῦ ἔχουν ἀρσενικά ἀρνία ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν θηλυκά διὰ νὰ βόσκουν τὰ πρῶτα εἰς νομὰς με περισσότερον χόρτον, ὥστε νὰ παχυνθοῦν διὰ πώλησιν ὠρισμένα ἀρνία τῶν ἐνθ' ἄν.: Ἀπουγινῆσανε τὰ πρόβατα, τώρρι θὰ *σιρκουχωρίζωμι* Ἀκαρναν. Τὰ *σιρκουχώρ'*σαν τὰ πρόβατα αὐτόθ.

ἀρσενικοχώρισμα τό, ἀμάρτ. *σιρκουχώρισμα* Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρσενικοχωρίζω.

Ὁ χωρισμὸς τῶν προβάτων με ἀρσενικά ἀρνία ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν θηλυκά. Ἰδ. ἀρσενικοχωρίζω.

ἀρσενικόψαρο τό, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός καὶ τοῦ οὐσ. ψάρι.

Μέγας ἰχθύς τῶν γλυκέων ὑδάτων. [**]

ἀρσενίκω ἡ, ἀμάρτ. *σερνίκω* Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός.

Γυνὴ ἔχουσα τρόπους ἀνδρός, ἀνδροπρεπής. Συνών. ἀρσενικοθήλυκη (ἰδ. ἀρσενικοθήλυκος 2).

ἀρσενικόνω ἀμάρτ. *ἀσερνικόνω* Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός.

Πληροῦμαι κηφῆνων καὶ δὲν παράγω πλεόν μέλι, ἐπὶ τῆς κυψέλης: Ἡ *σερνίκω*σε τὸ σταμνὶ (κυψέλη). Πβ. ἀρσενικεύω (Ι) 3 καὶ 4.

ἀρσίζης ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. Θήρ. Κέως Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσ. κ.ά.) Ρόδ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἀρσίζης Κύπρ. ἀρσίζης Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Μύκ. ἀρσούζης Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρσούης Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Θηλ.

ἀρσίζα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. — Γ'Ξενοπ. Κέντρον 126 ἀρσίζ'σσα Λέσβ. ἀρσούζαινα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Οὐδ. ἀρχίζικο Σίφν.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arsiz*.

1) Θρασύς, ἀναιδής, αὐθάδης Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Κέως Κρήτ. Κύπρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μύκ. Νίσυρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Σίφν. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) — Γ'Ξενοπ. ἐνθ' ἄν.: Δὲ βορῶ νὰ *χωνέρω* τὸν ἀρσίζη ἄθροπο Θήρ. Ἀρσίζης εἶναι καὶ δὲ ἡρσικῆ ὅτι καὶ ἀνὲρ δοῦ λέμε Κρήτ. Παιδὶ ἀρσίζικο Μεσσ. Ἰμέσ οἱ ἀθροῦποι εἰμουςιν ἀρσούζηδοι Λιβύσσ. Ἀρσούζαινα γυναῖκα Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἀρσούζ'κον παιδὶν Τραπ. Χαλδ. Ἀρχίζικα παιδιὰ Σίφν. || Φρ. Ἀς σὸν ἀρσούζ' ἐντροπὴν ἀραεύς; (ἀπὸ τὸν ἀναιδῆ ζητεῖς ἐντροπὴν;) Κοτύωρ. β) Ὁ λέγων ἡ πράττων αἰσχροὶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.: Πολὺ ἀρσίζα εἶναι ἡ δέϊνα Ἀπύρανθ. γ) Ἀσελγής Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.) δ) Αἰσχρός, ἐπὶ λόγων καὶ πραγμάτων Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσ. κ.ά.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.): Λέγει ἀρσίζικα (ἐνν. λόγια) Ἐρμούπ. Μεσσ. Ἐπῆεν τῶν ἔκαμεν ἀρσίζικα (ἐνν. πράγματα. Ἐπὶ συνουσίας) Κύπρ. Ἐκαμέν της ἀρσίζικα αὐτόθ. Τ'ν ἔκαμι ἀρσίζ'κα Αἰν.

2) Οὐδ., ἀτίθασον Κρήτ.: Ἀρσίζικο μουλάρι.

Πβ. ἀρσίζικος.

ἀρσιζιά ἡ, Ρόδ. ἀρσιζὰ Θήρ. ἀρσιζὰ Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσίζης καὶ τῆς καταλ. -ιά.

1) Θρασύτης, ἀναιδέα, αὐθάδεια ἐνθ' ἄν.: Ἐν ἐπῆαν σὰν ἀνθρώποι, μοναχὰ ἐπῆαν με τὴν ἀρσιζὰ Σύμ. Συνών. ἀρσιζλάεμαν, ἀρσιζλίκιν 1. 2) Ἀταξία Ρόδ.

ἀρσιζικόγλωσσα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσίζικος καὶ τοῦ οὐσ. γλῶσσα.

Γλῶσσα λέγουσα αἰσχροὶ. Συνών. βρομόγλωσσα.

ἀρσιζικογλωσσὶα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσιζικόγλωσσος.

Αἰσχρολογία.

ἀρσιζικόγλωσσος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσίζικος καὶ τοῦ οὐσ. γλῶσσα.

Αἰσχρολόγος: Ἀρσιζικόγλωσσος εἶναι καὶ *σιχαίνομαί* τονε.

ἀρσίζικος ἐπίθ. Ἀθῆν. Εὔβ. (Κονίστρ.) Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. — Λεξ. Κομ. Λάουνδ. ἀρσίκους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀρσίζικος Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἀρσίζικο οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀρσίζης. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τοῦ ἀρσίκους ἀπεβλήθη τὸ ζ κατ' ἄνομ.

1) Ἀρσίζης 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἀρσίζης 1β, ὁ ἰδ., Εὔβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Δὲν ντρέπεσαι, ἀρσίζιτσε! Κονίστρ. 3) Ἀρσίζης 1δ, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀρσίζικος λόος Ἀπύρανθ. Λόγια ἀρσίζικα Κονίστρ. Ἀρχίζετε πάλι τ' ἀρσίζικα (ἐνν. λόγια) Κρήτ.

ἀρσιζλάεμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀρσουζλάεμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀρσουζλάεμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρσιζλαεύω.

Ἀρσιζιά 1, ὁ ἰδ.

ἀρσιζλαεύω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ἀρσουζλαεύω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀρσουζλαεύω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arsizlanmak*.

Φέρομαι ἀναιδῶς, θρασέως, ἀναισχυντῶ ἐνθ' ἄν.: Πολλὰ ἐρσουζλάεψεν τὸ παιδὶ σ'! Τραπ.

ἀρσιζλίκιν τό, Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ.) ἀρσουζλούκ' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀρσουζλούχ' Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀρσιλ-λίκ-κιν Κύπρ. ἀρσιλ-λίκ-κιν Κύπρ.

